

दक्षिण अमेरिकाको आमाजोनको घाम अत्यन्तै चर्को थियो, र तिनीहरूको कामले तिनीहरूलाई थकाइ दिन्थ्यो। पास्टर रेनो आग्विर गुइरेरा र उनकी श्रीमती नातालिया डुङ्गामा चढेर ब्राजिलको अनकडुटार गाउँ डेमोक्रेसियामा गए। डुङ्गाबाट ओल्हेर तिनीहरूले गाउँको प्रत्येक घरमा गएर सुसमाचारीय कार्यक्रममा भाग लिन निम्तो बाँडे।

अनि ती मिसिनेरीहरू ४५ कि.मी. पर अर्को गाउँमा हिलैहिलोको बाटो भएर पनि गए। त्यहाँ पनि प्रत्येक घरमा गएर सुसमाचारीय कार्यक्रममा भागलिन निम्तो दिए। फेरि त्यसैवखत तीन जना बाइबल सिकाउनेहरू थप दुई छिमेकी गाउँहरूको प्रत्येक घरमा गएर सुसमाचारीय कार्यक्रममा आउन निम्तो दिए। त्यो कार्यक्रम डेमोक्रेसिया गाउँको टुँडीखेलमा आयोजना गरेका थिए। ती मिसिनेरीहरूले प्रत्येक दिन एक महिना लामो श्रृंखलाबद्धरूपमा सुसमाचार प्रचार गरे।

मानिसहरू त्यस सभामा हुलका हुल आए। धेरै मानिसहरू ती मिसिनेरीहरूले बहालमा लिएका तिन वटा पिकअप गाडीमा कोची कोची आए। कतिपय हिँडेर आए। तर डेमोक्रेसिया गाउँका थोरैमात्र मानिसहरूले कार्यक्रममा भाग लिए। त्यहाँ दिनदिनै १५० जना जति सुसमाचार सुन्न भेला हुन्थे।

दोस्रो हप्ताको सभामा रेनो र नातालिया थकित हुन थालेका थिए। तिनीहरू टाढाबाट हिँडेर जानुपर्दथ्यो। डेमोक्रेसिया गाउँका मानिसहरूले चासो नदिएको कारण तिनीहरू हतोत्साहित भएका थिए। घरको ढोका ढोकामा गएर निम्तो दिँदा कतिपयले सामान बेचन आए जस्तो ठानेर गनगनाउन पनि थालेका थिए।

रेनोले घर बनाउने मानिसहरूलाई बोलाएर एडभेन्टिस्ट चर्च खडा गरिरहेकाले त्यहाँका मानिसहरूले तिनीहरूलाई शङ्कास्पदरूपमा हेरिरहेका थिए। त्यस गाउँका मानिसहरू केवल आइतवार मात्र एउटा सम्प्रदायका विश्वासीहरू थिए। अर्को आइतबारे इसाई सम्प्रदायको प्रचारकहरू आएर अर्को

गाउँमा सिकाउँदा त्यहाँका परिवारहरू विभाजित भएका थिए। डेमोक्रेसियाको गाउँका परिवारमा विभाजन आएको त्यहाँका मानिसहरूले चाहेका थिएनन्।

एक दिन थकान र पेलान भएर रेनो र नातालिया आफ्नो डुङ्गामा लडे।

"हामी यहाँ किन छौं? मानिसहरू सत्य वचन सुन्न तयार छैनन्। कसैले पनि बाइबलका वचनहरू ग्रहण गर्लान् जस्तो छैन" निराश भएर रेनोले भने। "अब म फेरि यो प्रचार गर्ने काम गर्न चाहँदिन। मलाई यो काम त मनपर्छ तर तिनीहरूले सत्यलाई ग्रहण गर्न चाहिरहेका छैनन्" अत्यन्तै निराश भएर रेनोसँग सहमति जनाइन्।

अत्यन्तै हतोत्साहित भएर नातालीले आफ्नो मोबाइल खोलेर बाइबलबाट यताउती पदहरू हेर्न थालिन् प्रार्थना गरिन् "हे परमेश्वर हामी यहाँ किन छौं भनेर देखाउनुहोस्।"

अनि उनको आँखा गलाती ६:९मा पन्थो। त्यसका लेखिएको छ "भलाइ गर्ने काममा हामी नथाकौं, किनभने यदि हिम्मत हारेनौं भने ठीक समयमा हामी कटनी गर्नेछौं।"

"लौ, हामीले जवाफ पायौं!" अत्यन्तै खुशी भएर नातालीले त्यो पद रेनोलाई पढेर सुनाइन्। अर्को दिन जब रेनो र नातालीयाले एउटा घरमा सुसमाचारीय कार्यक्रममा भाग लिन निम्तो दिए। तिनीहरू घरमा आएर निम्तो दिएकोमा एक जना अधवैसे महिला धेरै खुशी भएर चिच्याएर भनिन्: "त्यो त मेरो चर्च हो!" निम्तो कार्डमा होप च्यानलको चिन्हलाई देखाएर भनिन्। "चार वर्षसम्म यो चर्च मेरो थियो। म बप्तिस्मा लिन चाहन्छु।"

चार वर्षसम्म ती महिलाले होप च्यानल हेरिरहेकी थिइन् र त्यस टेलिभिजन कार्यक्रममा बोल्ने प्रचारक आफ्नो गाउँमा आओस् भनेर उनले चार वर्षसम्म प्रार्थना गरिरहेकी थिइन्।

जब डिसेम्बर २०१७मा सुसाचारीय कार्यक्रम सकियो तब ती महिलासमेत गरेर ५० जनाले बप्तिस्मा लिएका थिए।

जब कहिल्यै पनि नथाक भनेर बाइबलमा दिएको अर्ती पढेपछि नथाकिकन रने र नेतालीयाले प्रचार गर्दै गरे तब त्यसैबेला दुई दिदी बहिनीले पनि बप्तिस्मा लिए। तिनीहरू वर्ष १९की फ्रानसियनर र वर्ष १६की देलिसियन थिए। तिनीहरूका बाबुआमाले त्यस सुसाचारीय कार्यक्रममा नजान मनाही गरेका थिए। तैपनि तिनीहरू अटेरी भएर कार्यक्रममा नियमितरूपमा भेला भएका थिए।

"हाम्रो बुबाले हामी एडभेन्टिस्ट भएको चाहनुहुन्न। आज हामीले बप्तिस्मा लिएको पनि उहाँ चाहनुहुन्नथ्यो। तर हामी आफ्नै इच्छाले यहाँ आयौं" बप्तिस्मा लिएको दिनमा रेनोले भिडियो अन्तरवार्ता फ्रानशियनले भनिन्। "हिजो राती हाम्रो हजुरमा घरमा हाम्रो बुबालाई सम्झाउन आउनुभयो किनभने उहाँले भन्नुभएको थियो कि यदि हामीले बप्तिस्मा लियौं भने उहाँले हामीलाई बेस्सरी चुट्टनुहुनेछ। तर हाम्रो परिवारले हाम्रो बिरोध गरेतापनि हामी येशूसँग रहन चाहन्छौं।"

ती दुई दिदीबहिनीहरूको विश्वासको बारेमा बोल्दा केही हप्ता अघि रेनोले अनुभव गरेको हतोत्साह र निराशाको याद आयो।

"कसैले पनि बाइबलको सत्यलाई स्वीकार गर्दैन भनेर मैले सोचेको थिएँ। तर गाउँका मानिसहरूका हृदयमा परमेश्वरले काम गरिरहनुभएको थियो" उनले अन्तरवार्तामा भने।

नयाँ चर्चले घरपरिवारमा फाटो ल्याउँछ भनेर चिन्ता गर्ने गाउँलेहरूको मन फेरियो। "ओहो, यो त फरक चर्च रहेछ" एक जनाले भन्यो।

"तपाईंले हामीहरूप्रति चासो देखाउनुभएको छ र हामीहरूको गाउँ टुक्रिएको तपाईंहरू चाहनुहुन्न" अर्कोले भन्यो।

आमाजोनिया द इस्प्रान्टा डुङ्गाको पास्टर रेनोले सन् २०१७मा तीनवटा सुसमाचारीय कार्यक्रम आयोजना गरेका थिए। त्यो २०१६को तेन्ही साबथ योजना कार्यक्रम अन्तर्गत तीनवटा श्रृंखलाबद्ध सुसमाचारीय कार्यक्रमको अन्तिम कार्यक्रम डेमोक्राशिया गाउँमा आयोजना गरेका थिए। १२ महिनाको पूरै कार्यक्रममा रेनोले २८६ जनालाई बप्तिस्मा दिएर तीनवटा चर्चहरू स्थापना गरे। रेनो र नातालीयाले प्रयोग गरेको डुङ्गा ठूलो डुङ्गा हो। त्यसमा १५० जना अटाउने ठूलो एयर कन्डिसन भएको हल छ। त्यसमा प्रोजेक्टर र साउन्ड सिस्टम छन्। आमाजोन नदीको दायौंबायाँ रहेको गाउँहरूमा गएर सुसमाचारीय कार्यक्रम त्यस डुङ्गाबाट चलाउँदछन्। डेमोक्राशिया जस्तो हिलैहिलो भएको ठाउँमा त्यो डुङ्गा लैजान नसकेतापनि त्यसलाई अनुकूल भएको ठाउँमा लगेर सुसमाचारीय कार्यक्रमको आयोजना गरिन्छ। वर्ष ३३को रेनो पुरुष नर्स पनि हुनुहुन्छ र उनको ३२ वर्षकी श्रीमतीले जब सुसमाचार सुनाउँछिन् तब गाउँलेहरूको शारीरिक र मानसिक आवश्यकताको हेरचाह पनि गर्दछिन्।

डेमोक्रेसियाको अनुभव पछि एडभेन्टिस्ट काममा हतोत्साह हुने कुनै ठाउँ पनि छैन भनेर रेनो र नातालीया विश्वस्त छन्।

"जुन काम हामीहरूले गरिरहेकाछौं त्यो काम हामीहरूले गरिरहेका होइनौं। जब हामी आएका थियौं तब परमेश्वरले नै मानिसहरूको हृदय तयार पारिरहनुभएको थियो। आमाजोनको जङ्गलमा टेलिभिजन र अरू माध्यमहरूद्वारा मानिसहरूको हृदय तयार पारिरहनुभएकोले हामीले चिन्ता गर्नुपर्ने कारण केही छैन" रेनोले भने।

"परमेश्वरले सबै थोक गर्नुहुन्छ। मानिसहरूलाई अगुवाइ गर्न हामी केवल उहाँको औजारमात्रै हौं। हामीहरूको कामको निमित्त हामी दिनदिनै परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छौं" वकिल पद्म छोडेर मिसिनेरी भएकी नातालीयले व्यक्त गरिन्।

सन २०१६को चौथो त्रैमासिक भेटीको सहयोगले डुङ्गा किनेर घुम्ती चर्च स्थापना गर्न पाएकोमा ती दम्पतीले विश्वको एडभेन्टिस्टहरूप्रति आभार व्यक्त गरेका थिए।

"राजनैतिक, आर्थिक र स्वास्थ्यको कारणले बिसिएका गाउँलेहरूलाई उद्धार गर्न परमेश्वरले डुङ्गा चर्चको निमित्त खडा गर्नुभएको हो तर ती मानिसहरूले परमेश्वरलाई बिसैका छैनन् भनेर देखाइदिएका छन्" रेनोले भन्यो।

"गाउँलेहरू सुसमाचार प्रचार गर्नेहरूको निमित्त पर्खिरहेकाछन्। तिनीहरू येशूलाई चिन्न पर्खिरहेका छन्। येशूलाई केवल एक जना व्यक्तिमात्र चाहिन्छ जसले 'म यहाँ छु, मलाई पठाउनुहोस्' भन्न सक्छ" नातालीले व्यक्त गरिन्।

लेखक: आन्द्र्यु मेकचेसनी।

यस साबथस्कूलको त्रैमासिकको उन्निएको भेटी दक्षिण अमेरिकामा रहेका केही देशहरूमा प्रभुको सुसमाचार द्रुतगतिमा अधिबढाउने केही आयोजनामा सहयोग मिलेछ। यस पुस्तकमा उल्लेख गरिएका १३वटा कथाहरू वा मिशन कथाहरूमा ती आयोजनाहरूको बारेमा जानकारी दिइएको छ। देहायमा दक्षिण अमेरिकाका केही देशहरूको बारेमा जानकारी दिइएको छ र साथै प्रभुको काम कसरी भइरहेको छ भनेर पनि बताइएकोछ।

अर्जेन्टिना:

१. अर्जेन्टिनामा ६०६ चर्चहरू छन् र ४३५ झुण्डहरू छन्। त्यहाँ ११६,३९१ एडभेन्टिस्टहरू छन्।
२. अर्जेन्टिनाको एन्ट्र रियोस् प्रोभिन्सको डायमान्टे गाउँमा सन् १८९०मा अमेरिकाको क्यान्सास राज्यको टाम्पा भन्ने ठाउँबाट प्रथम् चार एडभेन्टिस्ट परिवारहरू आएका थिए। तिनीहरू जर्मनका किसानहरू थिए जो रसियाको उपनिवेशमा थिए। जब तिनीहरूले अमेरिकामा आएर बसोबास गरे तब तिनीहरू एडभेन्टिस्ट भएका थिए।
३. अर्जेन्टिनाको प्रथम आधिकारिक एडभेन्टिस्ट कर्मचारी सी.ए. नाउलेन स्नाइडर र ए.बी. स्टाउफर थिए। जब तिनीहरू अर्जेन्टिनाको राजधानी बुनेस आएरमा सन् १८९२को फेब्रुअरी महिनामा आए तब त्यहाँ साबथ पालन गर्ने दुई इसाई झुण्डहरू भएको भेट्टाएका थिए। अर्जेन्टिनाको उपनिवेशमा रहेका इस्पेरान्जामा र रिक्कोनक्विस्टा जिल्लाहरूमा तिनीहरू थिए। ती दुवै जिल्ला सान्टा फी प्रोभिन्समा पर्दछ।
४. सन् १८९६मा प्रथम् सार्वजनिक एडभेन्टिस्ट सुसमाचारीय कार्यक्रमको आयोजना गरिएको थियो। त्यो एन्ट्र रियोसको जिल्लामा रहेको क्रिस्पो भन्ने गाउँमा गरिएको थियो। त्यसवेला त्यस कार्यक्रममा १५० जनाले भाग लिएका थिए।
५. सन् १९९८मा दक्षिण अमेरिकामा प्रथम् सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट संस्था खोलिएको थियो। त्यो प्लाटा भन्ने गाउँमा खोलिएको स्कूल थियो। अहिले त्यो स्कूल रिभर प्लाटा एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयमा परिणत भएको छ। सन् १९९०मा अर्जेन्टिनाको आर्थिक सङ्कट पछि त्यस विश्वविद्यालयमा विभिन्न देशहरूबाट धेरै विद्यार्थीहरू पढ्न आउन

थालेका थिए। त्यसले गर्दा साउथ अमेरिका डिभिजनमा रहेको शैक्षिक संस्थामा भर्ना भएका विद्यार्थीहरू विभिन्न जात र संस्कृतिहरूबाट आएका थिए।

६. अर्जेन्टिना भन्ने नाउँ ल्याटिन भाषाको चाँदी र अर्जेन्टम धातुलाई जनाउने शब्दहरूबाट आएको हो। सुरूमा आएका युरोपका मानिसहरूले त्यो देश चाँदी नै चाँदीले भरिएको भेट्टाएको पनि मानिन्छ।
७. सन् १९७०मा अर्जेन्टिनका पैसा अत्यन्त गिर्दो स्तरमा अबमूल्यन भएको थियो।
८. वेल्शदेशबाट आएका आफ्नै वेल्श भाषा भएका मानिसहरूको जिल्ला पनि अर्जेन्टिनामा छ।
९. सरोदररूपमा अर्जेन्टिनाका मानिसहरू हप्ताको २० घन्टाभन्दा पनि बेसी समय रेडियो सुनेर बिताउँछन्। त्यसरी प्रायजसो कुनै पनि देशका मानिसहरूले रेडियो सुन्दैनन्।
१०. सन १८९१मा अर्जेन्टिनाको पुलिस अफिसर वान भ्यसेटिकले अपराधीहरूलाई चिन्ने पहिलो औँलाको छाप आविष्कार गरेका थिए।
११. अर्जेन्टिनाको राष्ट्रिय खेल पाटो हो जुन घोडमा चढेर खेलिन्छ। यो पोलो खेल बास्केटबल खेलबाट लिएको खेल हो। पाटोको अर्थ हाँस हो किनभने सुरूमा बास्केटमा बलको सट्टा हाँसलाई खेलाइन्थ्यो। पोलो, हातेबल वा रग्बी, गल्फ र महिलाहरूले खेल्ने हक्की लोकप्रिय खेल हुन्।
१२. ९५ प्रतिशत जनसंख्या युरोपबाट बसाइँसराइ गर्न आएका पूर्वजहरूका सन्तान हुन्।

ब्राजिल

१. ब्राजिलमा ९,००६ चर्चहरू र ८८१३ झुण्डहरू छन्। त्यहाँ १,६६६१२५ एडभेन्टिस्टहरू छन्।
२. सन् १८७९मा प्रथम पटक एडभेन्टिस्ट सन्देश ब्राजिलमा भित्रिएको थियो। सान्टा क्याटारिनाभन्ने गाउँको इटायै बन्दरगाहमा केही एडभेन्टिस्ट किताबहरू भित्राइएका थिए। एक जना बुचाई नाउँ गरेको जर्मन अपराधी जर्मन जाने जहाजमा लुकेर भाग्न लागेको थियो। जब युरोपमा जहाज गइरहेको बेलामा मानिसहरूले उसलाई भेट्टाए। त्यसरी लुकिछिपी जहाज चढेकोमा उसलाई सजायँ स्वरूप

जहाजमा काम गर्न खटाइएको थियो। त्यसवेला उसँग केही एडभेन्टिस्ट मिसिनेरीहरू जहाजमा चिनिन गए। उसले सान्टा क्याटारिनाको ब्रुक भन्ने ठाउँमा रहने उसको सौतेली बाबु कार्लोस ड्रिफ्केको नाउँ र ठेगाना तिनीहरूलाई दियो। तिनीहरूले कार्लोसलाई एडभेन्टिस्ट पढ्ने सामग्रीहरू पठाउन निर्णय गरे। कार्लोसले दुई वर्षपछि मात्र ती सामग्रीहरू पायो। सुरुमा ती सामग्रीहरूभएको पोका खोल्न कार्लोसले आनकानी गर्‍यो। पछि खोलेपछि अमेरिकाको बाटल क्रिकमा छापेको जर्मन भाषामा लेखिएको दस कपी भ्वाइस अभ द्रुथ थियो। एउटा कपी आफूले राख्यो र अर्को साथीहरूलाई बितरण गर्‍यो। त्यसको कारणले १० परिवार जसले ती सामग्रीहरू पाए तिनीहरूले एडभेन्टिस्ट शिक्षाको बारेमा थप जान्न चाहेका थिए।

३. सन् १९००मा पोर्ट्युगिज भाषामा पहिलो एडभेन्टिस्ट पत्रिका द हेराल्ड अभ हेल्थ छापिएको थियो।
४. सन १९३९मा ब्राजिलमा एडभेन्टिस्ट मेडिकल कामको स्थापना भयो। त्यसवेला गुडभ्यू क्लिनिकको पनि डाक्टर आल्भस् द मिरान्डाको अन्तर्गत स्थापना भयो। सन १९४२मा त्यो क्लिनिक साव पाओलो एडभेन्टिस्ट अस्पतालमा परिणत भयो। त्यसको नेतृत्व डाक्टर गाल्डिनो भियरले गरेका थिए। उनी विश्वविद्यालयको अध्यापक थिए तर मेडिकल मिसिनेरी वर्क्सको निमित्त त्यो काम छोडेर मिसनमा काम गर्न उनले थालेका थिए।
५. सन १९३१मा लियो बी. हालिवेल नाउँ गरेको व्यक्तिले डुङ्गाद्वारा मानिसहरूको उपचार गर्न मेडिकल मिसिनेरी काम सुरु गरे। त्यो डुङ्गा आमाजोन नदीमा तैरिन्थ्यो। त्यो उनको प्रख्यात परोपकारी काम थियो। उनले आफ्नो लागि ल्यजिरो वा लाइट व्यरर नाउँ गरेको डुङ्गाहरू त्यही कामको निमित्त बनाए। त्यसपछि अरू डुङ्गाहरू पनि बनाएर आमाजोनको विभिन्न ठाउँहरूमा प्रयोग गरे। ती डुङ्गाहरूले हजारौं मानिसहरूको सेवा गरेका थिए। मानिसहरूलाई खाना र लुगा दिनुको अलावा विभिन्न रोगहरूको उपचार ती डुङ्गाहरूबाट गरियो। त्यो भेगमा औलो रोग, झाडापखाला, कुपोषण, छालाको रोग, स्थानीय साधारण वा मौसम अनुसारको विमार र दाँतका रोगहरू साधारणतया सबैमा धेरै मानिसहरूमा हुन्छन्।

६. लाटिन-अमेरिकन एडभेन्टिस्ट थियोलोजिकल सेमिनारी ब्राजिलको ब्रासिलामा छ।
७. ब्राजिल दक्षिण अमेरिकाको सबभन्दा ठूलो देश हो र संसारको पाँचौं ठूलो राष्ट्र हो। यसको समुद्री किनारा ४,६०० माइल अर्थात् ७,४०० किलोमिटर छ। यो आन्टलान्टिक समुद्रको किनारा हो। चीली र इक्वेडर बाहेक यसको सिमाना दक्षिण अमेरिकाको सबै देशहरूसँग जोडिएको छ।
८. प्रायजसो सबै ब्राजिलका मानिसहरू स्थानीय अमेरिइन्डियन, युरोप र अफ्रिकाबाट आप्रवासी भएर आएका हुन्।
९. विश्वको सबभन्दा ठूलो पर्व ब्राजिलको रियो द जेनेरियोमा मनाइन्छ। त्यसबेला २०लाख जति मानिसहरू सडकमा गीत गाउँदै, नाचदै, अनेकौं आकर्षिक पोशाकहरू लगाउँदै जुलुसहरू निकाल्छन्।
१०. ब्राजिलमा संसारको कुनै पनि ठाउँहरूभन्दा धेरै थरीका जन्तुजनावरहरू पाइन्छ। ६०० थरीका पशुहरू, १५०० थरीका माछाहरू, १६०० थरीका चराहरू र १ लाख थरीका विभिन्न जातका किराहरू ब्राजिलमा पाइन्छ।
११. ब्राजिलमा धेरै थरीका माटोहरू र मौसमहरू पाइन्छ। त्यसले गर्दा त्यहाँ धेरै थरीका अन्नहरू पैदा हुन्छन्। ऊखु, कफी, कपास, चामल, भतमास, फलफूल आदि त्यस देशबाट निकाश गरिन्छ।
१२. प्रायजसो पोर्चुगल र स्पेनका खोजअनुसन्धानहरूले १५औं शताब्दीमा ब्राजिललाई नक्सामा गाभएको थिए। जब युरोपका मानिसहरू ब्राजिलमा प्रथमपटक गए तब त्यहाँ ३०लाख मानिसहरू स्थानीय आदिवासीहरू थिए। आज केवल ३ लाखमात्र छन्। तिनीहरू ब्राजिलको अनकड्टार गाउँहरूमा बस्दछन्।
१३. पोर्चुगिज भाषा बोल्ने दक्षिण अमेरिकामा ब्राजिलमात्र एक देश हुन्।
१४. ब्राजिलको राजधानी ब्रासिला हो तर साओ पाउलो सबभन्दा ठूलो सहर हो। रियो द जेनेरियो, साल्भाडोर र फोर्टबलेजा अरू ठूला सहरहरू हुन्।
१५. मिश्रदेशको नाइल नदी पछि आमाजोन नदी ब्राजिलमा बग्ने संसारको सबभन्दा लामो दोस्रो नदी हो।
१६. ६०प्रतिशत आमाजोन रेन फोरेस्ट ब्राजिलमा छ।

१७. भकुण्डो खेल ब्राजिलको अत्यन्त लोकप्रिय खेल हो। यसले पाँचपटक विश्वकप जितेको थियो।
१८. ब्राजिलको सबभन्दा ठूलो पहाड पिको दा नेब्लिना हो जुन ९,८२३ फिट वा २,९९४ मिटर अल्गो छ। यो पहाड भनेज्युयलासँग जोडिएको छ। यो पहाड बादललेमात्र ढाकिएको हुनाले सन १९५०मामात्र यसलाई पत्ता लगाएको थियो। सन १९६५मा यो पहाडको चुचुरोमा प्रथम पटक मानिस चढेको थियो।
१९. १५० वर्ष अघिदेखिनै ब्राजिल देश विश्वको सबभन्दा धेरै कफी निर्यात गर्ने देश भइरहेको छ। सन १९२०मा यसले संसारको माग अनुसार ८०प्रतिशत कफी निर्यात गरेको थियो। अहिले कफी निर्यात गर्नेमा तेस्रो स्थान ओगटेको छ।
२०. विश्वको सबभन्दा ठूलो अस्तव्यस्त सडक साओ पावलो मानिन्छ। नभेम्बर १५, २०१३को बेलुकीपखमा मोटरको घुइचौं १९२माइल अर्थात् २०९ किलोमिटर लामो थियो।
२१. ब्राजिलमा ४००० जति एयरपोर्टहरू छन्। अमेरिकापछि यो दोस्रो देश हो जहाँ धेरै एयरपोर्टहरू छन्। अमेरिकामा १३,५१३ एयरपोर्टहरू छन्।
२२. कमेसेकम ७० स्थानीय जनजातिहरू छन् जसको बाहिरका मानिसहरूसँग सम्पर्क छैन।
२३. रियो द जेनरियोमा येशूको ठूलो प्रतिमा छ। त्यसको वजन ६३५ टन छ। यसको उचाई १२५ फिट वा ३८ मिटर अल्गो छ। यो विश्वको सातौं आश्चर्यहरूमा एक पर्छ।
२४. सबभन्दा पहिलो पर्यटक ब्राजिलमा जनवरी १, १५०२मा आएको भनिन्छ। जुन ठाउँमा पर्यटकहरू भित्रिए त्यस ठाउँलाई रियो द जेनरियो अर्थात् जनवरीको किनारा भनिन्छ।

पाराग्वे

१. पाराग्वेमा ६१ वटा चर्चहरू छन्, ९५ झुण्डहरू छन् र १२५१९ एडेभेन्टिस्टहरू छन्। त्यहाँको जनसंख्या ३१,८३८०० छ।
२. सन १८९२मा लियोनेल ब्रुकिङ्ग पाराग्वेमा यात्रा गर्ने प्रथम एडभेन्टिस्ट कर्मचारी थिए। उनी पाराग्वेको ग्रान चाकोमा पुस्तकहरू बेचेका थिए। सन १९००को अगस्ट महिनामा इ.डब्ल्यु स्नाइडर र उनको श्रीमती अमेरिकाबाट आए। पाराग्वेको कोलोनिया भन्ने

ठाउँमा एक जना जर्मनले एडभेन्टिस्ट सुसमाचार ग्रहण गरे भनेर पुस्तक बेच्ने एडभेन्टिस्टहरूले खबर पठाएका थिए। उक्त जर्मनको भाइले युरुग्वेबाट एडभेन्टिस्ट पत्रिका पठाएको थियो। त्यही पढेर उनले एडभेन्टिस्ट समाचार ग्रहण गरेका थिए।

३. पाराग्वेमा तीन एडभेन्टिस्ट शिक्षण संस्थाहरू छन्। त्यसको साथै पाराग्वे एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालय त्यही देशको राजधानी आसुनिशियनमा संचालित छ।
४. पाराग्वेमा मुख्य दुई भाषाहरू बोलिन्छन्। तिनीहरूको प्रथम स्थानीय भाषा ग्वारानी र दोस्रो भाषा स्पानिश हुन्। स्थानीय भाषालाई देशको चलनचल्तीको भाषालाई कायम राख्ने दक्षिण अमेरिकाका केही मात्र देशहरूमा पाराग्वे पनि एक हो। यो कवितामय भाषा हो। जन्तुजनावर र प्राकृतिक वातावरणका आवाजहरू जस्तै संझीतमय लवज निकालेर बोल्ने भाषा ग्वारानी भाषा हो।
५. दक्षिण अमेरिकामा निर्माण गरिएको आसुनियन सहर र इनकार्नाशियन सहरलाई जोड्ने रेलको बाटो पहिलो रेलको बाटो हो। यो विलायतका इन्जिनियरहरूले सन १८५८मा निर्माण सुरु गरेर सन १८६१तिर सकाएको थियो।
६. पानीद्वारा बिजुली निकाल्ने इटैपु डाम ब्राजिल र पाराग्वेको पाराना नदीमा बनाइएको बाँध हो। यो विश्वको सबभन्दा दोस्रो बिजुली निकाल्ने बाँध हो। सन १९८४मा बनाइएको यो बाँध विश्वको पहिलो ठूलो बाँध थियो तर जब चीनले ठूलो श्री गर्जेज डाम सन २००८मा बनायो तब पाराग्वेको बाँध विश्वको दोस्रो हुन पुगेको थियो। पाराग्वेमा ९९.९प्रतिशत बिजुली निकाल्ने अरू बाँधहरू पनि छन् तर इटैपु बाँधले ७५प्रतिशत बिजुलीको आपूर्ति गर्दछ।
७. ब्राजिल, पाराग्वे र अर्जेन्टिनाको बीचमा बगेको पाराना नदी दक्षिण अमेरिकाको दोस्रो लामो नदी हो। पहिलो नदी आमाजोन नदी हो।
८. पाराग्वेको साक्षरता अमेरिकाको भन्दापनि धेरै छ। त्यहाँका १५ वर्ष र त्यो भन्दा माथिका आयु भएका मानिसहरूमा ९४प्रतिशतले अक्षर पढ्न जान्छ। त्यसको दाँजोमा अमेरिकामा ८६प्रतिशतमात्र छ।
९. सन १६००मा विदेशी स्पानिशहरू आउनुभन्दा धेरै वर्ष अघि त्यहाँ स्थानीय ग्वाराना जातिका मानिसहरू बसोबास गर्दथे। आज त्यसदेशका ९५प्रतिशत मानिसहरूलाई मेस्टिजो जाति कहलाइन्छ।

तिनीहरू स्पानिशा र ग्वाराना स्त्रीहरूबाट आएका बंश हुन्। यसले गर्दा दक्षिण अमेरिकामा यो देश अत्यन्तै संमिश्रण जनसंख्या भएको देशमा गनिन्छ।

१०. पाराग्वेका मानिसहरूले विश्वको अत्यन्त लोकप्रिय कपडा नान्डुटी (माकुराको जाली) बुन्दछन्। यो इन्द्रेणी जस्तै रङ्गीबिरङ्गी धागोहरूले बुनिएको हुन्छ। परम्परागत हस्तकलाहरूमा बुनिएको कपडा, कालो माटोका सामानहरू र सेतो माटोका भाँडाकुँडाहरू अर्थात् सेरामिक र विभिन्न आकारको चाँदीका गहनाहरू हुन्।
११. पाराग्वेमा मुख्य खाना दिँउसो मध्यान्हमा खाइन्छ। मकै र कसाभा वा सखरखण्ड जस्तै भुइँको जरा खाने सब्जी बिरुवा हुन्। कसाभालाई चिजसँग मिसाएर बेक गर्दछ जसलाई चिपा भनिन्छ। मकैलाई सुपमा प्रयोग गरिन्छ।
१२. विश्वको सबभन्दा ठूलो मुसा क्यापिबारा भन्ने जन्तु पाराग्वेमा पाइन्छ।

पेरु

१. पेरुमा २४९५ चर्चहरू र ३२२७ झुण्डहरू छन्। त्यहाँ ४०११८४ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरू छन्। त्यहाँको जनसंख्या ३१८३८००० छ।
२. सन १८९८मा एडभेन्टिस्टकाम त्यँहा सुरु भएको थियो। चिली देशबाट आए इस्कोबार र अरू ६ परिवारहरू लिमा सहरमा बसोबास गरे आफ्नै खर्चले तिनीहरू सुसमाचार प्रचारका कामहरू गरेका थिए।
३. सुरुमा जब एडभेन्टिस्टहरू आए तब त्यहाँका मानिसहरूले तिनीहरूलाई मन पराएका थिएनन्। चिलीदेशको एक एडभेन्टिस्ट समूह मोलेन्डो सहरमा शुक्रवार आएर सुसमाचारीय काम भोलिपल्टदेखि गर्न थालेका थिए। तिनीहरूलाई त्यहाँका स्थानीय जनताहरू मिलेर आक्रमण गरे। तिनीहरूलाई पुलिसले समाते र जहाजबाट देश निकाला गरेर तिनीहरूको देश चिलीमा पठाइदिए। पहिलो बप्तिस्मा गोप्य तरिकाले गर्नुपरेको थियो।
४. सन १९११मा एफ.ए. स्टाहल र उनका श्रीमती बोलिभियामा मिसिनेरी भएर काम गरेकालाई पेरुको प्लाटेरियामा सरुवा गरियो। तिनीहरूले अनेकौँ कठिन परिश्रम गरेर त्यहाँ काम गरेका थिए।

तिनीहरूको आफ्नो पुस्तक "इन द ल्याण्ड अब इन्काज"मा तिनीहरूले प्रभुको निमित्त दुःखकष्ट भोगेर स्थानीय आएमारा इन्डियनहरूको बीचमा सुसमाचारीय काम गरेका वयानहरू उल्लेख गरेका छन्।

५. सन १९२१मा स्टाहलहरू पेरुको मध्यभाग चानचामेयोमा सरेर आमाजोनको स्थानीय मानिसहरूको बीचमा काम गर्न थाले। परिन नदीको परिसरमा तिनीहरूले मेट्रानो मिशनको स्थापना गरे।
६. सन १९२८मा दाउराको आगोबाट चल्ने डुङ्गा किनियो। त्यसको नाउँ अक्जिलडोरा (सहयोगी) थियो। स्टाहलले नदीहरूमा तलमाथि गरेर सुसमाचारीय सेवाको काम गरे। सन १९४९मा अर्को सजिलो तर डिजेलबाट चल्ने डुङ्गा त्यस दाउराको आगोबाट चल्ने जहाजको सट्टा किनियो। यो ब्राजिलको बिलममा बनाइएको थियो।
७. आन्डीकी महारानी वा टिटान्का वा पुया द रेमोन्डी अत्यन्त ठूलो फूल हो। यो बोलेभिया र पेरुको ९८००देखि १६००० फिट (३०००४८०० मिटर) अल्लो आन्डी पहाडहरूमा मात्र फल्दछ। यस फूलले १६-३२ फिट लामो हाँगाहरू फूलाउँछन्। त्यसमा ८०००-१६००० फूलहरू फूलाउँछन् र ६०लाख बिऊहरू प्रत्येक बिरुवाले निकाल्दछ।
८. आन्डीपहाडहरू संसारको दोस्रो पहाडहरू हुन्। यो पेरुको उत्तरदेखि दक्षिणभागसम्म फैलिएको छ। यी पहाडहरू समुद्रको किनाराबाट ५० माइल वा ८० किलोमिटर पश्चिमतिरबाट देखिन्छ। त्यहाँको सबभन्दा उच्च चुचुरो माउन्ट हुस्कारान हो जसको उच्चाइ २२,२०५ फिटवा ६,७६८ मिटर अग्लो छ।
९. पेरुमा धेरै मिश्रित संस्कृति वा संस्कारहरू छन्। स्थानीय आदिवासी इन्डियन, स्पेनबाट आएका स्पानियार्ड, अरू युरोपका मानिसहरू, अफ्रिकाका दासहरू र एशियाका मानिसहरूले विभिन्न आफ्नै संस्कार वा चालचलनहरू पेरुमा भित्राएका छन्।
१०. केही समय अघिसम्म पेरुका मानिसहरू प्रायजसो गाउँहरूमा बस्दथे। अहिले ७०प्रतिशत जनसंख्या सहरमा बस्दछन्।
११. इन्का एक महत्त्वपूर्ण जाति हो। तिनीहरू ६०० वर्ष अघिदेखि त्यस देशमा थिए। तिनीहरूको राजधानी कस्को हो। यो अहिले पनि ठूलो सहरमा गनिन्छ। इन्का जातिले प्रख्यात माछु पिछु सहरको निर्माण

- गरेका थियो। त्यो आन्डी पहाडमा रहेको पौराणिक रहस्यमय सहर हो। सन १५३२मा बिदेशबाट आएका स्पानिशहरूले आक्रमण गर्नुभन्दा अघि त्यो सहर अत्यन्त प्रगतिशील सहर थियो।
१२. पेरु देश ब्राजिल, इक्वेदर, कोलम्बिया, चिली र बोल्भियाको सिमानासँग जोडिएको छ।
१३. पेरुको राधानी लिमा हो। त्यहाँ पेरुको जनसंख्याको एक चौठाइभन्दा बेसी मानिसहरू बस्दछन्।
१४. पेरुको आधिकारिक भाषा स्पानिश हो। धेरैले इन्काको भाषा क्वेचुवा बोल्दछन्। तेस्रो आधिकारिक भाषा आयमारा हो।
१५. त्यो देशको पैसालाई न्युभो सोल भन्दछ।
१६. स्पानिश साम्राज्यबाट छुटिएकोले जुलाई २८ र २९मा पेरुका मानिसहरू भव्यरूपमा स्वतन्त्रता दिवस मनाउँछन्। तिनीहरूले रमाइलो गरेर मनाउने त्यो दिवसलाई फियस्टा पाट्रियास वा देशभक्त चाड भनिन्छ। स्पानिश भाषामा त्यसलाई राष्ट्रिय पर्व भनेर सम्बोधन गर्दछन्।
१७. विश्वमा आलुको जन्म पेरुमा भएको थियो। त्यहाँ ३००० थरिका आलुहरू छन्। पेरुका मानिसहरूले "सोया मास पेरुनाक्व ला पापा" भन्ने कहावतलाई प्रयोग गर्दछ। त्यसको अर्थ "म आलुभन्दा पेरुवासी हुँ" हो।
१८. पेरु गरिव देश भएतापनि यो देश प्राकृतिक स्रोतहरूको अत्यन्त धनी देश हो। संसारको सबभन्दा धेरै सुन, चाँदी, तामा, फलाम, जस्ता, तेल र प्राकृतिक ग्यास भएका देशहरूपमा पेरु पनि एक हो।
१९. यस संसारको सबभन्दा ठूलो जातको गिद्ध चरा कोलका क्यानोनमा पाइन्छ। यो चरा उठ्दा चार फिट वा एक मिटर अल्लो हुन्छ। यसको पखेटा १४ फिट वा ४ मिटर फैलिन्छ। यो २७ पाउण्ड वा १२ किलोग्रामको हुन्छ। यो पखेटा फटफट नगरिकन घन्टौंसम्म उड्न सक्छ। यो चरा आन्डीको प्राकृतिक चरा भएकोले यसलाई इन्काहरूले पवित्र मान्दछन्। अहिले विश्वको कन्जरभेशन युनियनले यसलाई दुर्लभ जातिको चराको सूचिमा राखेको छ।
२०. पेरुको नाजका लाइन पहाडहरूमा अत्यन्तै ठूलो मानिस र जन्तुहरूको अस्थीहरू संङ्ग्रह गरिएको छ। यो सन १९२७मा पत्ता लगाएको थियो। त्यस संग्रहमा ७० थरीका मानव र जन्तुहरूका

आकृतिहरू छन्। ३० माइल वा ५० किलोमिटरलामोमा ती आकृतिहरू दस हजार पङ्क्तिमा जम्मा भएका छन्।

२१. इन्काहरू आउनुभन्दा अघि नै मारासमा नुन जम्मा गरिन्थ्यो। स्थानीय खोलाबाट बाफ हुँदै नुनिलो पानी बन्छ। पानी मुहानबाट भूमिभित्रको खोलाबाट बग्छ र यसबाट सयौं पोखरीहरू बनिन्छ। जब घामको तातोले पानीको बाफ बन्छ तब त्यो बाफ नुनहुन्छ र पोखरीको वरिपरि बस्दछ। आजपनि कतिपय मानिसहरूले त्यस्तो खालको टोपी लगाउँछन् जसमा परम्परा अनुसार टोपीको टुप्पामा नुनको निम्ति छचल्किएको पानी जस्तै कपडाको आकृति हुन्छ। प्रत्येक परिवारको आफ्नै नुन पोखरी छ। इन्काको समयदेखि धेरै पुस्ताहरूले त्यो पोखरी परिवारले आफ्नै तरिकाले सम्हालिरहेको पाइन्छ।
२२. पेरुमा धेरै रेन फरेस्ट अर्थात् निरन्तररूपमा पानी परिरहने जङ्गलहरू छन्। त्यहाँ ९० खालका आआफ्नै मौसमहरू छन्। संसारको विभिन्न जैविक जातिहरूमा १०प्रतिशत जातिहरू पेरुमा पाइन्छ।
२३. महिलाहरूले लगाउने स्थानीय क्विचुवा टोपीको आधारमा तिनीहरू कस्ता छन् भनेर देखाउँछ। विवाहित महिलाहरूले परालको टोपी लगाउँछन् भने अविवाहित महिलाहरूले बुनिएको टोपी लगाउँछन्।
२४. सबभन्दा पुरानो मानव अस्थी पेरुको आटाकामा मरुभूमिमा पाइन्छ। त्यस मरुभूमिको कुनै भाग अत्यन्तै सुख्खा छ। विगत ३० वर्षभित्रमा त्यहाँ केवल १ इन्चमात्र पानी परेको थियो।

उरुग्वे

१. उरुग्वेमा ५९ चर्चहरू र ५० झुण्डहरू छन्। त्यहाँ ७८९० एडेभेन्टिस्टहरू छन्। त्यहाँको जनसंख्या ३४,५७००० छ।
२. २. सन १८९०मा उरुग्वेमा पहिलो एडभेन्टिस्ट श्रीमती वान रिभ्वार आफ्नो श्रीमानसँग आएकी थिइन्। उरुग्वेमा आउनुभन्दा चारवर्ष अघि उनले इटालीको पियडभन्टमा एलेन जी हाइटबाट प्रवचनहरू सुनेकी थिइन्।
३. ३. सन १९०८मा उरुग्वेमा प्रथम सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट स्कूल स्थापना भएको थियो। त्यो न्यूभा हेलभिशिया कलोनीमा जुलियो अर्नेस्टको घरमा चलेको थियो। त्यसको प्रथम शिक्षिका ओट्टो हेदेकर थिइन्। अहिले त्यो उराग्वे एडभेन्टिस्ट एकेडेमीमा सन

- १९४४मा परिणत भएको थियो। यो उरुग्वेको प्रोग्रेसो भन्ने ठाउँमा छ।
४. ४. उरुग्वेमा दुई एडभेन्टिस्ट रेडियो स्टेशनहरू छन्।
५. ५. उरुग्वेमा धेरै गाईहरू छन्। एक जना मानिसको निमित्त तिन वटा गाईहरू हुन्छन्।
६. ६. उरुग्वेका मानिसहरूमा ४६ प्रतिशत रोमन क्याथोलिक छन्। यद्यपि दक्षिण अमेरिकाभरीमा सबभन्दा वढी यो देशले धर्मतिर ध्यान दिँदैन।
७. ७. चिभो भन्ने सान्डविच उरुग्वेको राष्ट्रिय खाना हो। काटेको मासु, चिच, गोलभेंडा, मेयोनेज, अलिभ र उमालेको अण्डा गोलो पाउरोटीको बीचमा राखेर खाइन्छ। फ्रेन्च फ्राइ वा आलु तारेकोसँग यो खाना प्रायजसो खाइन्छ।
८. ८. उरुग्वेको अर्थ गौरानी भाषामा “रङ्गले रङ्गाएको चराहरूको नदी” हो।
९. ९. उरुग्वेको राष्ट्रिय गान विश्वको सबभन्दा लामो छ। यो गान प्रथम हरफबाट थाहा पाइन्छ: “ओरियन्टालेस, ला पाट्रिया ओ ला टुम्बा”। यसमा ११वटा हरफ छन्। यो पूरा खेलन पाँच मिनेट लाग्छ। तर प्रायजसो पहिलो हरफ र कोरसमात्र गाइन्छ।
१०. १०. गाईका गोठालाहरूले लगाउने गुच्चो कपडा त्यहाँ परम्परागतरूपमा प्रख्यात छ।
११. ११. उरुग्वे दक्षिण अमेरिकाको दोस्रो सबभन्दा सानो देश हो। यसको क्षेत्रफल ६८००० माइल अर्थात १७६००० वर्ग किलोमिटर छ। यो दक्षिण अमेरिकाको दक्षिणपूर्व भागमा छ। यसको पश्चिमको सिमानामा उरुग्वे नदी छ, उत्तरमा ब्राजिल, एटलान्टिक नदी दक्षिणपूर्वमा, दक्षिणपश्चिममा रियो द ला प्लाटा र दक्षिणमा रियो ग्राण्ड दो सुल छन्।
१२. १२. उरुग्वेमा सबैजना स्कूल जानुपर्ने भएकोले त्यहाँको साक्षरता ९८.१ प्रतिशत छ। स्कूलमा विद्यार्थीहरूले सित्तैमा पढ्न पाउँछन्। सन २००९मा संसारको यो देश पहिलो भएको थियो जब सबै विद्यार्थीलाई सित्तैमा लापटप र तारहिन इन्टरनेट उपलब्ध गराएका थिए।

१३. १३. त्यहाँको ९५ प्रतिशत बिजुली निरन्तर चलिरहने स्रोतबाट निकाल्छ। मुख्यत खेतमा बहने हावाबाट बिजुली निकाल्दछ।
१४. १४. मेट भन्ने चिया त्यहाँको लोकप्रिय चिया हो जुन सुकेको चियाजस्तो पातबाट बनाइन्छ।
१५. १५. सन १९३०मा प्रथम फिफा विश्वकप खेलिएको थियो। त्यो देशको राजधानी मोन्टेभिडियोमा सबै प्रतिस्पर्धात्मक खेलहरू खेलिएको थियो।
१६. १६. अङ्ग्रेजी शब्द उरुग्वेमा पाँचवटा अक्षरहरू छन् र त्यसमा तिन वटा यु छन्।
१७. १७. उरुग्वे दक्षिण अमेरिकाको राजनैतिक स्वतन्त्र, शान्ति, भ्रष्टहिन, गुणस्तर जीवन, इन्टरनेटबाट चलने सरकार प्रथममा गनिन्छ। समाचार स्वतन्त्रता, मध्यम वर्गका मानिसहरू राम्रैमात्रामा भएका, समुन्नति र सुरक्षामा उरुग्वे दक्षिण अमेरिकाको प्रथम राष्ट्र मानिन्छ।
१८. १८. उरुग्वेका मानिसहरू आफूहरूलाई ओरेन्टलहरू अर्थात् पूर्वबाट आएका मानिसहरू भन्न रुचाउँछन्। यो ठाउँ उरुग्वे नदीको पूर्गमा पर्छ। त्यसकारण उरुग्वेको आधिकारिक नाउँ ओरेन्टल रिपब्लिक अभ उरुग्वे हो।
१९. १९. दक्षिण अमेरिकाभरी उरुग्वे मात्र एक देश हो जहाँ धाराको पानी सिधै खान सकिन्छ।
२०. २०. उरुग्वेमा रेस्टुराँहरूमा नुन खान नियन्त्रण गरिएको छ। यदि तपाईंलाई खानेबेलामा नुन चाहिएमा मागनुपर्छ।